

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

Director : **DIMITRIE ALEXANDRESCO**

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înalta Curte de Casație

Prim-Redactor : **EMANOIL DAN**

Licențiat în drept, avocat

Redactor-proprietar : **I. S. CODREANU**

Licențiat în drept și științe de Stat, avocat

ABONAMENTUL

Pe an, în România, cu Tabla . . . 45 lei
6 luni 22,50
3 luni 11,25
Streinătate 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

Apare de două ori pe săptămână
sub direcțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI, 5

Lângă Palatul Justiției

— TELEFON 1698 —

SUMAR

— Din legea de organizare judecătorească: Avocatul judecător, de d-l avocat Nic. M. Părvulescu.

JURISPRUDENȚĂ :

— Curtea de apel Galați s. II: *Angela T. Fernic cu soțul său*. (Dacă tribunalele pot anula ca netimbrată acțiunea de divorț intentată de femeie pe bază de act de paupertate, atunci când Ad.ția financiară a retras viza de pe actul de paupertate pe motiv că soția dobândind o hotărâre de pensie alimentară, contra soțului, mai mare de 600 lei anual, nu mai poate beneficia de actul de paupertate?, cu o Notă de d-l consilier *Corneliu Botez*;

— Curtea de apel București s. I și Trib. comercial Ilfov s. II: *I. Spodheim cu Soc. de as. g. «Agricola»* (Prescripția convențională din polițele de asigurare este valabilă și obligatorie; orice anchete, tratative și chiar ancheta în *futurum* nu pot întrerupe această prescripție scurtată convențională).

— Curtea de apel București s. IV și Trib. Ilfov s. III: *S. Totleben cu Ministerul de război* (Ancheta în *futurum* nu este admisibilă într-o zonă în care Ministerul de război, în interesul apărării țării, a oprit accesul), cu o Observație de d-l *Em. Dan*.

Rezumatele Jurisprudenței Curții noastre de casație

— *Casație s. I*: Acțiune posesorie în complângere. — Acțiune posesorie în reintegrare. — În care din aceste acțiuni judecătorul poate intra în examinarea titlurilor de proprietate? — (Art. 32 legea jud. de oc. ale).

— *Cas. s. II: No. 1*: Cesiune. — Momentul când e opozabilă terților. — Înțelesul cuvântului terții. — (Art. 1393 c. civil). *No. 2*: Distrugere de hotar. — Dacă instanța represivă poate suspenda procesul penal, până la rezolvirea chestiunii proprietății de către instanțele civile.

— *Cas. s. III*: Contribuțiuni directe. — Evaluarea unui imobil cu ocazia așezării patentei proporționale — Dacă această evaluare poate constitui lucru judecat pentru fonciar;

Din legea de organizare judecătorească

Avocatul-judecător

Prin articolul 17 din legea de organizare judecătorească, se prevede, între altele, că un tribunal se poate completa — în caz de lipsă de judecători — fie cu judecătorul de ocol din acea localitate, fie — în lipsa acestuia, cu un avocat titrat din baroul respectiv.

Intr'un asemenea caz, legea de mai sus, prin aliniatul 3 al articolului 17, arată că «*avocatul desemnat are toate drepturile și îndatoririle ju-*

decătorului, în ce privește judecata pentru care a fost chemat.»

Cu alte cuvinte, pare a reeși din acest text, că avocatul chemat să completeze un tribunal, n'ar putea îndeplini decât rolul și atribuțiunile unui judecător pur contencios, iar nu și pe acelea ale unui judecător... grațios.

Să fie oare adevărat acest lucru?

Putem noi să admitem, că avocatul chemat a completa un tribunal, să nu poată îndeplini sarcina de judecător decât numai în ședința și, la judecarea proceselor din acea zi, fără să poată lucra și rezolva lucrările de natură grațioasă, completând tribunalul și pentru lucrările din camera de consilii?

După părerea mea, socotesc că «*a completa un tribunal*», nu înseamnă «*a completa numai tribunalul contencios*» ci *tribunalul în toate atribuțiunile de orice natură ar fi ele, contencioasă sau grațioasă*. Sunt acte și lucrări, tot atât de importante și care reclamă, în rezolvarea lor, tot atâta urgență ca și procesele de judecat.

Și, apoi, când avocatul chemat să completeze un tribunal, are puterea de a judeca, ceiace e foarte grav, de ce n'ar putea să facă mai puțin, să semneze un jurnal de complet, care nu are mai multă importanță ca o sentință judecătorească?

Deși din textul articolului 17 al. 3 din legea de organizare judecătorească, pare a reeși la prima vedere, că avocatul chemat să completeze un tribunal, n'ar putea îndeplini decât rolul unui judecător contencios, totuși din cercetarea mai amănunțită a înțelesului acestui articol, reiese tocmai contrariul.

Prin cuvântul «*judecata pentru care a fost chemat*» nu trebuie să înțelegem numai «*procesele pentru care a fost chemat*» ci mai de grabă «*instanța sau tribunalul pentru care a fost chemat*». Dacă legiuitorul, ar fi înțeles să limiteze atribuțiunile judecătorului-avocat numai la judecarea proceselor, ar fi spus-o în mod hotărât. Dar do-

vada contrarie rezultă, tocmăi din aliniatul prim al articolului 17, care vorbind de complectarea tribunalului, pentru lipsă de judecători, vorbește de *complectarea tribunalului în mod general*, iar nu numai de *complectarea tribunalului contencios*.

Așa fiind, socotesc că rolul avocatului chemat a complectă un tribunal, este rolul unui *judecător deplin*, investit cu toate drepturile și atribuțiunile acestuia, de orice natură ar fi ele, *contencioase sau grațioase*.

NIC. M. PARVULESCU
Avocat-Ploiești

CURTEA DE APEL DIN CALAȚI S. II

Audiența de la 22 Ianuarie 1916

Președinția d-lui V. TĂTARU Președinte

Angela T. Fernic cu soțul său

Jurnal No. 103

Timbru — Act de paupertate — Divorț. — Pensie alimentară. — Retragera vizei Ad-ției financiare după ce titulara actului de paupertate dobândi-se o hotărâre de pensie alimentară, contra soțului său, mai mare de 600 lei anual. — Dacă instanțele judecătorești pot în acest caz, anula acțiunea de divorț ca netimbrată? (Art. 44 legea timbrului).

1. Conform art. 44 legea timbrului, viza Administrației financiare nu are alt scop decât să confirme că purtătorul actului de paupertate nu are altă avere în sensul legii timbrului.

Prin urmare, când Administrația financiară retrace această viză, pe motiv că, posterior aplicării ei, titulara actului de paupertate a căpătat avere, instanțele judecătorești sunt în drept să discute și să aprecieze motivul pentru care Ad-ția financiară își retrace viza, iar nu pur și simplu să anuleze ca netimbrată acțiunea.

2. Când femeia pornește acțiune de divorț și de pensie alimentară contra soțului, pe baza unui act de paupertate, și soțul e condamnat să-i servească o pensie alimentară mai mare de 600 lei anual, nu se poate zice că femeia s'a îmbogățit și nu mai are dreptul a se servi de actul de paupertate, căci se poate ca soțul să nu-i plătească de bună voie pensia și să aibă nevoie de a-l executa forțat; că, atunci când femeia este în proces de divorț cu soțul său, ea trebuie să beneficieze, potrivit al. 4 al art. 44 legea timbrului, de scutire de taxe nu numai în acțiunea de divorț, dar și în orice cereri ce sunt în legătură cu această acțiune.

S'au prezentat: apelanta cu d-l avocat Gr. Tatovici și intimatul cu d-l avocat I. E. Vasiliu.

Curtea deliberând,

Având în vedere apelul făcut de Angela T. Fernic contra sentinței Trib. Covurlui s. II No. 38/915, prin care i s'a anulat ca netimbrată acțiunea de divorț intentată contra soțului său Teodor Fernic;

Având în vedere susținerile părților;

Având în vedere că intimatul pretinde că, înainte de intentarea acțiunii de față, apelanta a cerut și obținut de la dânsul o pensie alimentară de câte 180 lei pe lună, pe tot timpul cât va dura procesul de divorț ce era pendinte înaintea tribunalului, după acțiunea intentată de el contra apelantei, așa că apelanta, prin dobândirea acestei pensii are un venit mai mare de 600 lei anual, în care caz nu se poate servi cu act de paupertate, motiv pentru care Ad-ția financiară a făcut

cunoscut tribunalului prin adresa No. 5695/915 că și-a retras viza pusă pe actul de paupertate, de care s'a servit apelanta la intentarea acțiunii sale fără plată de taxe, și a conchis la respingerea apelului, fiind bine anulată acțiunea ca netimbrată;

Considerând că, conform art. 44 l. timbrului, viza Ad-ției financiare nu are alt scop decât să confirme că purtătorul actului de paupertate nu are avere în sensul legii timbrului; prin urmare, când Ad-ția financiară retrace această viză pe motiv că, posteriora plicării ei, titularul actului de paupertate a căpătat avere, instanțele judecătorești sunt în drept să discute și să aprecieze dacă motivul retragerii vizei este întemeiat;

Că, de altminteri, conform citatului articol ultimul aliniat, instanțele judecătorești putând să refuze actele de paupertate când se conving că purtătorul lor nu se află în stare de sărăcie, tot astfel urmează că ele pot să discute motivul pentru care Ad-ția financiară își retrace viza;

Considerând că, în adevăr, reclamanta Angela T. Fernic, posterior actului de paupertate a obținut prin justiție o pensie alimentară de 180 lei pe lună de la soțul său, această pensie alimentară însă fiind dată în cursul procesului de divorț și obținută de la soțul cu care se află în divorț, poate oricând să înceteze prin voința lui, care ar refuza s'o plătească, în care caz ar fi nevoită să înceapă măsuri de executare pentru care ar fi iarăși lipsită de mijloace;

Considerând că atunci când femeia este în proces de divorț cu soțul său, ea trebuie să beneficieze, potrivit aliniatul 4 al art. 44 l. timbrului, de scutire de taxe, nu numai în acțiunea de divorț, dar și în orice cereri cari sunt în legătură cu această acțiune;

Pentru aceste motive, Curtea admite, etc.

(ss) V. Tătaru, G. Sărățeanu, V. Balășescu, M. D. Patron.

OBSERVAȚIUNE. — Două cestiuni, cu privire la aplicarea art. 44 din legea timbrului, au fost rezolvite prin jurnalul Curții de Apel reprodus mai sus, iar soluțiunile date, după noi, sunt perfect juridice.

Prima cestiune este aceea dacă Administrația financiară, poate retrace viza pusă pe un act de paupertate, când socotește că posesorul unui asemenea act nu se găsește în condițiile legii spre a putea uza de el, iar a doua, dacă femeia săracă care a intentat proces de despărțenie soțului său, se mai poate servi de actul său de paupertate, în procesul de despărțenie când, ulterior intentării lui, a obținut, prin justiție, dela soț o pensie alimentară mai mare de 600 lei, limita venitului mobilier sub care conform art. 44 din legea timbrului, o persoană se poate servi de act de paupertate înaintea justiției.

Să le examinăm pe rând.

I. Potrivit dispozițiunilor art. 44 din legea timbrului, niciun act de paupertate nu poate fi admis de autoritățile judecătorești dacă nu va fi investit cu viza administratorului financiar, confirmând că purtătorul actului se găsește în condițiile cerute de acest text, spre a se putea servi de act de paupertate.

Acelaș text mai prevede că se vor pedepsi cu o amendă de câte 100 lei, primarul sau ajutorul său cari se va dovedi că au eliberat act de sărăcie unei persoane în stare de a plăti

taxele, cum și administratorul financiar care va viza un asemenea act, sancțiune introdusă prin legea modificatoare din 24 Februarie 1900, pentru a constrânge aceste autorități la un control mai serios cu prilejul eliberării și vizării actelor de paupertate.

Legea nu cuprinde nici o dispozițiune care să dea drept administratorului financiar să-și retragă viza de pe un act deja eliberat, dar prevede, prin ultimul aliniat al art. 44, că instanțele judecătorești de orice treaptă au drept să refuze actul de paupertate când se conving că înfățișătorul lui nu se află în starea de sărăcie prescrisă de lege.

Totuși, unii administratori financiari, văzându-se expuși, poate, a li se aplica sancțiunea prevăzută contra lor de art. 44, — care de altfel nu poate fi aplicată decât contra autorităților vădit neglijente sau de rea credință, cestiune de pură apreciere pentru autoritatea superioară a fiscoi — uzitează de a retrage viza de pe act-le de paupertate, după propria lor apreciere, aducând această măsură la cunoștința instanței judecătorești, înaintea căreia e pendinte afacerea la care se referă actul de paupertate revocat.

Procedând astfel, administrația financiară iese din limitele competenței ei, arogându-și un drept rezervat de lege numai instanței judecătorești.

Legea, în adevăr, nu indică procedura de urmat când, în cursul unei judecăți, fiscoi, iar nu partea litigantă, e acela care urmărește anularea actului împotriva posesorului lui ilegal.

Impunerea la taxe constituie un drept al fiscoi, el deci poate interveni în cursul judecății, întrucât are un interes legitim de apărut, spre a se împotrivi ca cineva să se serve de un act de paupertate la care nu are dreptul; nu poate însă, odată viza aplicată, să o retracteze tot dânsul, căci nu poate fi în același timp și judecător și parte în propria sa cauză. Afacerea odată deferită justiției, numai acesteia îi aparține rezolvirea incidentelor cari atrag nulitatea cererilor în judecată, între cari sunt și acele relative la timbru, cari constituie tot o chestiune de procedură.

Din acest punct de vedere s'ar putea susține că, retractarea sau anularea actului de paupertate, posterior luării acestei măsuri, nu mai poate avea nicio înrăurire asupra actelor de procedură anterioare în legătură cu măsurile pregătitoare ordonate asupra fondului pricinii, indeplinite pe hârtie liberă, orice cauză a lor de nulitate fiind acoperită, considerându-se că intră în categoria actelor de procedură privitoare la cererile de legarea instanței prin acțiuni, opoziții, apel, recurs, contestații, etc., în privința cărora, excepțiunea e stinsă, conform art. 111 procedura

civilă, dacă nu e propusă înaintea oricărei apărări asupra fondului¹⁾.

Partea va fi însă datoră să satisfacă cerințele legii în ce privește plata timbrului și amenzei cuvenite, în cazurile expres prevăzute de legea timbrului. (Art. 26 și 52 din lege).

Cazul s'a prezentat și înaintea Curței noastre supreme care a decis, cu drept cuvânt, că simplul fapt al administratorului financiar de a-și retrage viza, nu e de natură să facă a se considera actul de paupertate ca fără ființă, ci partea care posedă un atare act e în drept să dovedească în contra celor constatate de fiscoi, pe temeiul cărora Administrația financiară și-a retras viza²⁾.

Administratorul financiar trebuie să dea indicațiile necesare și să documenteze afirmația sa că partea nu se poate servi de actul vizat de el, fie pentru că nu se mai află în condițiile legii, fie că i s'a eliberat din eroare. Numai astfel actul obținut de parte încetează de a-și mai produce efectele lui legale, față de dovezile contrare produse înaintea justiției³⁾.

S'a mai statuat, pe temeiul aceluiași principii, că nu intră în căderea Administrației financiare de a-și retrage viza sa de pe act, judecând a cui e proprietatea unui imobil, dânsa având numai dreptul să constate, din roluri, cine e înscris cu dările pentru acel imobil⁴⁾.

Odată stabilit acest punct, rezolvit în același sens de Curtea din Galați, să tresem la a doua chestiune.

II. Se mai poate servi de act de paupertate, în procesul de dispărtenie, femeia care mai în urmă a obținut o pensie alimentară dela soțul său, consistând în o prestațiune periodică mai mare de 600 lei anual?

Art. 44 din legea timbrului interzice unei persoane de a se servi de act de paupertate dacă plătește o dare fonciară «*la un venit anual*» maximum de 150 lei «*sau posedă un venit imobiliar oricare*» de cel mult 600 lei.

Mai e o restricție cu privire la cei ce locuiesc pe o chirie maximum de 350 lei anual, pe care o înlăturăm din discuție, fiind streină de speța judecată de Curte.

În ce privește venitul imobiliar, legea nu precizează dacă e vorba de un imobil care produce efectiv venit sau numai e susceptibil de a-l produce; în ce privește însă venitul mobil, legea

¹⁾ Cas. I, 208/908. Vezi mai pe larg critica noastră, din alte priviri, a acestei deciziuni, în comentariul nostru asupra legii timbrului, ed. III-a, pag. 231 și urm.

²⁾ Cas. II, 168/907. Buletinul pag. 1179.

³⁾ Cas. II, 128/908. B. p. 1197; Cas. II, 40/912. «Curierul Judiciar» No. 25/912; Cas. II, 185/912, «Curierul Judiciar» No. 84/912 și «Săptămâna Juridică» p. 637; Cas. II, 510/912 «Curierul Judiciar» No. 61/912 și «Săptămâna Juridică», p. 514.

⁴⁾ Cas. II, 268/907 «Curierul Judiciar» No. 2/908.

e mai lămurită: ea cere ca partea să *poseadă* venitul, oricare va fi el.

Cestiunea dacă partea posedă sau nu venitul prevăzut de lege constituie o cestiune de fapt și deci de apreciere a instanțelor de fond; ele au dreptul să aprecieze asupra existenței sărăciei, independent de forma exterioară a actului.

S'a decis, sub acest raport, că e inadmisibil actul de paupertate când se constată în fapt că posesorul lui se află încă în posesiunea imobilului urmărit, ori nu constituie singura lui avere⁵⁾ și prin urmare dispune de un venit efectiv.

Dimpotrivă s'a statuat că actul de paupertate e valabil când instanța de fond constată că posesorul lui n'a beneficiat de venitul dotal aflat în mâinile socrului său.⁶⁾

Se mai poate ivi ipoteza când soțul fiind uzufuctuar dotal, poate dovedi, într'un proces de divorț, că de fapt bunurile dotale se găsesse în posesiunea și folosința femeii. Cestiunea e mai îndoiioasă în acest caz, deoarece soțul n'are decât să reintre în exercițiul acestei folosințe ce i-o asigură art. 1242 și urm. c. civ., el neputându-se prevala de o situație de fapt ce stă în puterea sa de a o înlătură.

Tot o soluție în sens negativ trebuie să primească și cazul când venitul este urmărit sau poprit, deoarece legea nu s'a preocupat de întrebuintarea voluntară sau silită pe care venitul posedat o va primi într'un moment dat. Altfel s'ar putea ușor eluda legea timbrului prin urmărit și popriți făcute de complesență și am vedea pe fise străgănit neconținut înaintea instanțelor judecătorești spre a cere anularea creanțelor simulate în fraudă sa, ceea ce legiuitorul a voit să înlătură⁷⁾.

Cestiunea ce importă în special pentru deslegarea cazului ivit înaintea Curții de Galați este dacă venitul posedat de femeia măritată, având caracterul unei pensiuni alimentare dobândită în timpul divorțului, se poate considera ca venit mobilier în sensul prevăzut de art. 44 din legea timbrului.

Soluțiunea negativă ni se pare mult mai rațională și juridică. «Dreptul la pensiune, ziceam cu altă ocaziune, decurge din însăși natura și circumstanțele procesului de despărțenie, iar acțiunea relativă la o asemenea acțiune e accesorie acestui proces. Desigur că, dacă legiuitorul a întrebuintat expresiunile «afară de cazul când femeia e în divorț» a voit să cuprindă în favoarea scutirii de taxe, orice cereri

în legătură cu acțiunea de despărțenie și cari derivă din ea. În această categorie intră și cererea de pensie alimentară. Femeia obținând o hotărâre de pensiune alimentară contra soțului său e tot săracă, după cum tot sărac rămâne cineva când obținând o hotărâre judecătorească prin care i se recunoaște dreptul la o sumă de bani oarecare, procede la executarea acestei hotărâri în scopul realizării creanței ce urmărește»⁸⁾.

Femeia săracă obținând o pensie alimentară dela soțul său nu se poate deci considera că posedă o avere *personală* în sensul art. 44 din legea timbrului.

Soluțiunea contrarie, față de taxele oneroase de divorț ar avea de efect să paralizaze însăși acțiunea de divorț și să constrângă astfel pe femei să revină la viața conjugală, după ea moralmente imposibilă.

Înalta Curte de Casație a mers și mai departe și a întins protecțiunea legii asupra femeii chiar divorțate, care însă n'a transcris încă sentința de divorț, decidând că poate uza de act de paupertate față de terțiile persoane, în cazul când soțul de care încă legalmente nu era despărțită, posedă avere. «A pretinde în atari împrejurări, zice Curtea noastră supremă, că soția nu poate uza de act de paupertate, este a o expune la pierderea drepturilor sale, în speță, a contestațiunei făcută contra vânzării imobilului dotal, ceea ce nu poate fi în interesul legii».

Nu se poate susține că, în speța judecată de Curtea Galați, femeia nu era expusă la un prejudiciu tot atât de grav, dacă nu mai grav, întrucât era în joc un așa însemnat interes moral al ei.

CORNELIU BOTEZ

Consilier la Curtea de Apel din Galați

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI S. I

Audiența de la 20 Ianuarie 1916

Președenția d-lui ȘT. MLADOVEANU, Consilier

Decizia comercială No. 7

I. Spodheim cu Soc. de asig. «Agricola»

Contract de asigurare. -- Prescripție convențională scurtată. -- Întreruperea prescripției convenționale.

Când într'un contract de asigurare s'a stipulat că acțiunea pentru plata daunei ce are asiguratul contra asiguratului se prescrie într'un termen mai scurt decât cel prevăzut de Codul comercial, această clauză este valabilă și obligatorie.

Această prescripție convențională nu se poate întrerupe decât prin mijloacele convenționale alese de părți, așa în cât dacă în contract s'a stipulat că prescripția nu se întrerupe nici prin mijloacele legale de întrerupere a prescripțiunei, ci numai

⁵⁾ Cas. II, 127/89. B. p. 869; Cas. II, 1906. B. p. 1413; Cas. I, 133/910 «Jurisprudența» No. 18/910, aceasta din urmă, dată cu prilejul unei deposedări făcute de Credit.

⁶⁾ Cas. II, 1906. B. p. 71.

⁷⁾ În acest sens și C. Iași II, lunie 11, decizie nepublicată.

⁸⁾ V. mai pe larg asupra acestui punct, cele spuse în comentarul nostru asupra legii timbrului ed. III, pag. 167, unde am citat tot în sensul nostru și părerea lui Gaius din «Revista Judiciară» No. 11/907.

prin acțiunea în justiție și plata taxelor, orice anchete, orice tratative, chiar și ancheta în futurum, nu pot întrerupe această prescripție scurtată convențională.

Curtea.

Ascultând pe d-l avocat M. Cerchez din partea apelantului I. Spodheim și pe d-l N. Petrescu-Comnen din partea intimătei Soc. de asigurare «Agricola».

Deliberând.

Asupra apelului făcut de Iulius Spodheim în contra sentinței No. 668¹⁾ din 5 Mai 1915 a Tribunal. Ilfov, s. II comercială, prin care i s'a respins ca fiind prescrisă acțiunea ce a intentat Soc anon de asig. «Agricola» din București, pentru plata sumei de 94.548 lei, reprezentând daunele cauzate de grindină pe moșiile Cucuteni și Dornești din jud. Botoșani;

Având în vedere susținerile părților, concluziunile scrise și actele dela dosar, din care se constată în fapt că Iulius Spodheim arendașul moșiilor Cucuteni și Dornești, pendinte de moșia Părănești jud. Botoșani, a contractat la 16 Mai 1914 cu Soc. «Agricola» asigurarea recoltelor sale de grâu, ovăz, orzoaică și mazăre de pe acele moși cu polițele de asigurare No 4003 și 4004 pentru o valoare de 337.000 lei plătiind o primă de 12770 lei, în care scop a emis 4 cambii cu scadențele la 1/14 Octombrie 1914;

Întâmplându-se să cadă grindina pe aceste recolte în zilele de 7 și 15 Iunie, producând stricăciuni, Societatea a fost avizată și s'a făcut o primă constatare de doni ingineri agronomi trimiși de Societate la fața locului; dar rezultatul nefiind mulțumitor pentru dăunatul Iulius Spodheim s'a procedat conform art. 20 și urm din polițele de asigurare și prin două acte de compromis cu data de 20 Iulie ce au intervenit între părți, s'a numit câte un expert pentru fiecare și anume: Freim Fischer din partea d-lui Spodheim și Vasile I. Miculescu din partea Soc. «Agricola» cari întrunindu-se în ziua de 21 August, n'au căzut de acord asupra evaluării pagubelor și atunci a trebuit să se aleagă un supra expert în persoana d-lui Petre Rosiade subdirectorul școlii de agricultură dela Herăstrău. Acesta s'a transportat la ambele moși în ziua de 28 August și în prezența părților a constatat daune cauzate pe moșia Cucuteni în valoare de 5476 lei 05 bani, iar pe moșia Dornești în valoare de 12.879 lei 90 bani în total suma de 18.355 lei 95 bani. Nerămânând satisfăcut nici cu evaluarea supra-expertului, reclamantul apelant Spodheim nescotind clauzele contractului de asigurare se adresează justiției cerând o anchetă în futurum;

Această anchetă a fost admisă și s'a efectuat în zilele de 3-7 Septembrie de către expertul N. Urseanu, numit de tribunal care a constatat că valoarea daunelor se ridică la suma de 94.548 lei, fiind față și un reprezentant al societății, care în numele ei a declarat că face toate rezervele neînțelegând a consimți prin prezența sa să ia calea urmată de reclamant înaintea instanțelor judecătorești, și a se menține în dispozițiunile clauzelor din contractele de asigurare. După trecere de 6 luni, în care timp solicitările către societate nu au dat nici un rezultat, la 27 Februarie 1915 reclamantul Spodheim a intentat acțiunea care face obiectul apelului astăzi în discuțiune;

Având în vedere că Societatea de asigurări «Agricola» pe lângă mijloacele de apărare asupra fondului, a invocat același fine de neprimire propus la prima instanță, susținând că acțiunea este prescrisă de oarece n'a fost intentată în termen util până la 15/28 Septembrie 1914 pentru paguba suferită la grâu, ovăz și orzoaică și 1/14 Octombrie acelaș an pentru paguba suferită la fasole conform condițiunilor din polițele de asigurare, prevăzute în art. 30, ci tocmai la 27 Februarie 1915;

Că la acest fine de neprimire apelantul Iulius Spodheim recunoscând că-i este opozabilă convenția de prescripție din punctul de vedere legal, obiectează că deoarece Societatea de asigurări «Agricola» a primit să facă lichidarea și au mers și mai departe prin două acte de compromis convenind la numire de experți și supraexpert a recunoscut implicit dreptul de despăgubire și deci prescripția s'a întrerupt; că, în al doilea rând, prescripția este întreruptă și prin ancheta în futurum, ce a făcut în vederea procesului pe care l'a intentat;

Având în vedere că prin art. 30 din condițiunile generale coprinse în polițele de asigurare, se prevede că toate pretențiunile pentru care asiguratul nu va fi intentat acțiune înaintea Tribunalului Comercial Ilfov și și nu va fi plătit în acelaș timp taxele pentru citarea părților până la 15/28 Septembrie a anului în care s'a întâmplat paguba la cereale, rapiță ori alte oleioase sau până la 1/14 Octombrie al aceluiași an pentru asigurările de porumb, fasole, mazăre sau alte plante, se socotesc stinse de drept prin simplă trecere a termenului, astfel că se pierde dreptul la despăgubire oricare ar fi detentatul polițelor;

Având în vedere că prin această clauză părțile au convenit să scurteze prescripția extenctivă sau liberatorie la mai puțin de un an, cum cere art. 954 codul com. în materie de asigurări și au redus-o la câteva luni în speță dela data când s'a întâmplat dauna și până la 15/28 Septembrie viitor pentru paguba suferită la grâu, ovăz și orzoaică și 1/14 Oct pentru paguba suferită la fasole, adică la 4 luni și jumătate;

Având în vedere că o asemenea convenție prin care părțile scurtează termenul de prescripție statornicit de lege, este considerată ca valabilă și nu atinge cătuși de puțin principiul pus de art. 183 c. civ., căci departe de a agrava situația debitorului, cum ar fi în cazul lungirii termenului de prescripție, din contră o îmbunătățește, micșorând termenul în care el se liberează; în ce privește prima obiecțiune a apelantului relativă la întreruperea prescripției prin tratările ce s'au urmat între părți;

Având în vedere că din examinarea faptelor așa cum s'a petrecut și expuse mai sus, precum și din actele ce s'au dressat rezultă în mod neîndoios că atât constatarea legiuitorilor Societății, cât și întocmirea actelor de compromis, numirea experților și supra expertului, ale căror aprecieri de altfel n'au satisfăcut pe reclamantul apelant, nu pot fi considerate față cu dispozițiunile cuprinse în polițele de asigurare, decât ca niște formalități cari trebuiau să fie îndeplinite în executarea clauzelor din acele polițe și nici de cum ca o recunoaștere a datoriei de natură a întrerupe prescripția, conform art. 1865 c. civ.;

Că, chiar de s'ar considera ipotetic că asemenea constatări ar putea să întrerupă prescripția, totuși ele nu aveau să producă efect decât în timpul când se făceau adică până la 28 August 1914, iar de atunci până la 25 Septembrie sau 1 Octombrie după felul productelor asigurate, urma să curgă o nouă decădere înăuntrul căreia apelantul Spodheim avea să-și exercite dreptul său de a intenta acțiune, ceea ce n'a făcut;

Că, dar, față de aceste considerațiuni nu există în speță întrerupere de prescripție prin recunoașterea datoriei în sensul art. 1865 al. 3 cod. civ., ci ar fi numai acțiunea în justiție însoțită de plata taxelor de citații, intentată în termenul util, așa după cum prevede art. 30 din condițiunile polițelor de asigurare și; ca o dovadă că numai aceasta s'a înțeles prin convenția părților, este că în al. 3 al art 31 următor, s'a mai dispus că nici corespondențele, telegramele s'au notificările prin Portărei, precum și alte mijloace chiar legale de întreruperea prescripției obișnuite, nu pot înlocui acțiunea în justiție;

În ce privește a doua obiecțiune a apelantului că s'a întrerupt prescripția prin petiția de anchetă în futurum prevăzută de art. 26 al. 4 și 5 pr. civ., legiuitorul din

¹⁾ A se vedea tot în acest număr la pag. 15°.

1900 a înființat o instituțiune procedurală înlesnind părților mijlocul ca în vederea unui proces ce ar avea intenția să-l intențeze pentru stabilirea vreunui drept să ceară înaintea justiției a constata de urgență o stare de lucruri care ar putea să dispară, a se lua declarația unui martor, sau părerea unui expert;

Că, aceste constatări nu pot avea un caracter contencios, căci nu se aduce în discuția justiției drepturi litigioase; instanțele judecătorești când le admit nu sunt chemate să dea hotărâri asupra fondului, ci autoriză numai pe părți să facă diligențele necesare pentru conservarea dovezilor de care sunt libere să se servească sau nu de ele în fața justiției, când ar găsi util să introducă acțiunea;

Că, prin urmare, ancheta în futurum neechivalând cu o acțiune în justiție, ea nu poate produce efectele unei întreruperi de prescripții în sensul celor cuprinse în art. 30 din polița de asigurare;

Având în vedere că fiind necontestat că petițiunea de intentarea acțiunii a fost adresată Tribunalului Commercial Ilfov de către apelantul reclamant Iulius Spodheim în ziua de 22 Februarie 1915, după trecere de 5 luni de la termenele de 15/28 Septembrie 1914, pentru paguba suferită la grâu, ovăz și orzoaică și 1/14 Octombrie 1914 pentru paguba suferită la fasole, înăuntrul cărora trebuia să fie introdusă, această acțiune urmează a fi primită ca tardivă și deci prescrisă, iar reclamantul Spodheim decăzând din dreptul său de a mai putea formula;

Că, dar incidentul ridicat de Societatea de Asigurare «Agricola» fiind întemeiat, acțiunea cată a fi respinsă ca prescrisă și ca consecință și apelul reclamantului Iulius Spodheim, ca nefondat;

Că, față cu respingerea acțiunii pe acest incident, rămâne fără interes a mai fi discutate chestiunile deduse de părți asupra fondului procesului;

Pentru aceste motive, redactate de d-l Consilier N. Bădescu-Roșiori, Curtea, respinge apelul, etc.

(ss) Șt. Mladoveanu, S. Munteanu, N. B. Roșiori.

p. Grefier, (s) M. Alexandrescu

Iată și considerentele sentinței Trib. Comercial Ilfov secția II, No. 688 din 5 Mai 1915, ce a fost confirmată prin decizia de mai sus:

Asupra incidentului ridicat de pârâta Societate anonimă de asigurări «Agricola» din București, de a se respinge ca prescrisă acțiunea intentată de Iulius Spodheim, prin petiția înreg. la No. 3380/915, în contra numitei societăți pentru daune cauzate de grindină;

Având în vedere susținerile părților cum și actele invocate;

Având în vedere că pârâta societate Agricolă prin incidentul ridicat tinde la respingerea acțiunii d-lui Iulius Spodheim, deoarece această acțiune este făcută după 15 Septembrie a anului când s'a întâmplat paguba;

Având în vedere că acest incident este bazat pe art. 30 din oferta de asigurare semnată de reclamant, care prevede că orice acțiune din partea asiguratului intentată după 15/28 Septembrie, a anului în care s'a întâmplat paguba, se socotește ca stinsă de drept, prin simpla trecere a acestui termen;

Având în vedere că părțile prin această clauză și-au stabilit o prescripțiune convențională; că, pentru a ști dacă această prescripțiune este valabilă, urmează a se examina dacă este nu contrarie dispoz. prevăzute de art. 1838 codul civil care prevede că nu se poate renunța la o prescripțiune înainte de împlinirea ei;

Considerând că scopul legiuitorului, prin introducerea prescripțiunii, a fost de a nu lăsa să persiste la infinit incertitudinea asupra drepturilor și pretențiunilor în societate;

Considerând că dacă acesta a fost spiritul legiuitorului, nu există nici o rațiune de a se considera clauza prin care părțile micșorează data prescripției ca o clauză

ilicită contrarie dispoz. art. 1838 codul civil, ba, din contră, micșorează termenul prescripției, este și mai în vederile intențiunii legiuitorului, căci scurtează termenul acțiunilor și deci fixează mai curând drepturile părților;

Având în vedere că reclamantul în combaterea incidentului ridicat de Societatea pârâtă, a mai obiectat că prescripția prevăzută în oferta de asigurare, ar fi fost întreruptă în speță prin ancheta în futurum;

Considerând că în principiu cauzele de întrerupere a unei prescripțiuni convenționale nu pot fi altele, decât cele stabilite de art. 1863 cod. civ.;

Considerând că prin cererea de arhetă în futurum, prevăzută de art. 86 proc. civ., legiuitorul a dat înlesnirea părților ca în vederea unui proces, care ar avea intențiunea poate a-l intenta, pentru stabilirea unui drept, să ceară înaintea justiției a constata o stare de lucruri, care ar putea să dispară a se lua declarațiunea unui martor sau părerea unui expert;

Considerând că este indiscutabil că toate aceste constatări nu au de loc un caracter contencios, căci nu se aduce cu această ocaziune în discuția justiției drepturi litigioase dintre părți ci se face pur și simplu o constatare, de care liber este partea care a cerut-o să se servească de ea sau nu înaintea justiției, fie că n'ar intenta acțiune, fie că intentând să nu o mai producă cu ocazia procesului, dacă va crede că nu-i mai este utilă în cauză;

Că, deci, astfel de cereri de anchetă în futurum nu pot constitui un mod de întrerupere a prescripțiunii și prin urmare și obiecțiunea reclamantului, că prescripțiunea a fost întreruptă printr-o asemenea cerere, este absolut neserioasă;

Având în vedere că reclamantul a mai obiectat că prescripțiunea a mai fost întreruptă și prin recunoașterea pretențiunilor sale de către societatea pârâtă, prin seria de tratative ce s'a urmat între dânsule;

Considerând însă că în sprijinul acestei obiecțiuni reclamantul nu produce nici un act din care să reiasă vre-o recunoaștere a pretențiunilor sale de către societatea pârâtă;

Că astfel fiind, incidentul ridicat de Societatea pârâtă este pe deplin întemeiat și, prin consecință, acțiunea intentată de reclamant la 27 Februarie 1915, adică după expirarea termenului fixat prin oferta de asigurare, urmează a fi respinsă ca prescrisă;

Pentru aceste motive, Tribunalul admite incidentul și respinge ca prescrisă acțiunea intentată de Iulius Spodheim, etc.;

(ss) T. Magheru; P. Davidescu;

Grefier, (s) N. Brătianu

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. IV

Audiența dela 21 Ianuarie 1916

Președinția d-lui M. GR. CIOCARDIA, președinte

Decizia civilă No. 12

S. Tottleben cu Ministerul de Război

Ancheta în futurum. — Dacă este admisibilă într-o zonă în care Ministerul de război în interesul apărării țării, a oprit accesul? — (Art. 86 bis pr. civilă).

În principiu este necontestat că atât timp cât împrejurările, în care un stat se află, sunt normale, toate măsurile dictate de legi, pentru aceste timpuri, cată în mod netăgăduit să fie admise fără nici o restricție sau rezervă; când însă vremurile sub care se cere anume anchetă judiciară, dictată pentru timpuri normale, sunt cu totul excepționale încât Guvernul s'a văzut nevoit ca, pentru rațiuni de stat, să ia diverse măsuri potrivite acelor vremuri, cum ar fi, între altele, în accesul pentru anume timpuri în unele re-

giuni sau zone ale țării, ancheta juridică admisibilă în drept în timpuri normale, câtă a nu fi încuviințată cât timp aceste rațiuni superioare de stat, pentru anume localități ale țării, nu permite efectuarea ei fără periclitarea acestor interese superioare de stat.

Prin urmare, este inadmisibilă o cerere de anchetă în futurum cu expert și martori, cerută de un strein, cum este apelantul, și într-o regiune în care pentru rațiuni de stat, cum e apărarea țării, Ministerul de război a oprit accesul.

S'a ascultat d-l avocat Caatuniar din partea apelantului Tottleben și d-l avocat C. Stravolca din partea intimatului Ministerul de război.

Curtea,

Având în vedere apelul făcut de Tottleben, în contra sentinței No. 752/915, a tribunalului Ilfov, secția III;

Având în vedere că prin sentința apelată s'a respins cererea de anchetă în futurum prin martori și experți cerută de apelant spre a se stabili distrugerile de pădure și lemnărie, abuzurile de folosință din partea armatei asupra instalațiunii fabricii și accesoriilor ce apelantul le are pe Valea Curpenului din județul Argeș;

Având în vedere susținerile orale ale părților;

Având în vedere că apelantul solicită aceasă anchetă pe temeiul dispozițiilor art. 66 bis pr. civ., iar Ministerul de război se opune la admiterea ei pe motiv că ancheta prin o serie mare de martori și prin experți în prezența apelantului, dacă ar fi ordonată ar putea să periclitaze interesele superioare ale țării, permițându-se intrarea în zona în care autoritățile militare din interese superioare de Stat, au oprit cu desăvârșire orice acces;

Având în vedere că, este necontestat în principiu, că atât timp cât împrejurările în care un Stat se află, sunt normale, toate măsurile dictate de legi, pentru aceste timpuri, câtă în mod netăgăduit să fie admise, fără nici o restricție sau rezervă; când însă vremurile, sub care se cere anume ancheta judiciară, dictată pentru timpuri normale sunt cu totul excepționale în cât guvernul s'a văzut nevoit ca, pentru rațiuni de Stat, să ia diverse măsuri potrivit acelor vremuri, cum ar fi între altele, inaccesul pentru anume timpuri în unele regiuni sau zone ale țării, ancheta juridică admisibilă în drept în timpuri normale, câtă a nu fi încuviințată cât timp aceste rațiuni superioare de Stat pentru anume localități ale țării, nu permite efectuarea ei fără periclitarea acestor interese superioare de Stat;

Considerând că în speță, este necontestat că Ministerul de război pentru rațiuni de Stat a oprit accesul în regiunea unde apelantul și are exploatarea;

Că de altă parte dacă s'ar admite ancheta în futurum cu martori, experți, pentru cele unsprezece puncte cu totul variate, ca în loc de efectuarea cerută prin petiție către tribunal, ar fi a se permite accesul în întreaga regiune vizată prin anchetă, nu numai al apelantului, care este strein, ci și al nenumăraților martori, care potrivit felului faptelor ce se voește a se stabili desigur că mulți ar fi urmat să fie luați dintre foști lucrători ai exploatărei poate chiar străini, prin aceasta s'ar ajunge să se poată periclita interesele superioare ale țării;

Considerând că, ne încuviințându-se astăzi aceste măsuri nu însemnează că se ridică posibilitatea constatărei ulterioare faptelor și stării de lucruri pretinsă de apelant, întrucât fie prin mijloacele de drept comun, ce va avea la îndemână ulterior, fie prin ancheta în futurum ce s'ar obține odată ce împrejurările superioare ale țării ar îngădui-o se vor putea stabili cu prisosință toate faptele și stările de lucruri pe care tinde a le proba astăzi;

Față cu acestea bine a respins tribunalul cererea de

anchetă în futurum și ca atare motivele de apel și însăși apelul sunt nefondate și câtă a fi respinse;

Pentru aceste motive, Curtea respinge etc;

(ss) M. Ciosărdia; I Baștea; C. M. Opreșcu; Eft. Antonescu
Grefier (s) N. Constantinescu

TRIBUNALUL ILFOV S. III C. C.

Audiența dela 11 Decembrie 1915

Președenția d.-ui G. SLĂTINEANU, președinte
Sentința No. 752

Sitting von Tolleben cu Ministerul de Război

Ancheta în futurum — Lucrări făcute în vederea războiului și pentru apărarea Statului. — Inadmisibilitate.

Apărarea națională și siguranța Statului primează orice considerațiuni de drepturi, fiind vorba de existența lui.

Prin urmare, nu se poate azi încuviința de Tribunal o anchetă în futurum cu martori și experți, la pădurea reclamantului, unde Ministerul de Război declară că sunt făcute lucrări pentru apărarea țării ce nu pot fi vizitate de nimeni.

Tribunalul,

Ascultând pe d-l avocat Suciu din partea reclamantului; și

Pe d-l avocat C. Stravolca din partea părții Ministerului de Război.

Deliberând,

Asupra cererii făcută de I. Tacurian în calitate de procurator al lui Sitting von Tottleben, din Sibiu (Austro-Ungaria) cu petiția înregistrată la No. 33623/916, de a se încuviința a se face o anchetă în futurum cu martori și expert în pădurea Valea-Curpenului, județul Argeș, contradictoriu cu Ministerul de război;

Având în vedere că reprezentantul ministerului în baza delegațiunii ce are, a declarat azi în instanță că Ministerul de război se opune la această anchetă, întru cât lucrările făcute în localitatea unde urmează a se face anchetă nu se pot vizita de nimeni, ele interesând apărarea țării;

Considerând că față cu această declarațiune a Ministerului de război, făcută prin reprezentantul său, tribunalul ținând seamă că apărarea națională și siguranța Statului primează orice alte considerațiuni de drepturi, fiind vorba de existența lui, găsește că cererea de față nu se poate azi încuviința și urmează a se respinge;

Pentru aceste motive, Tribunalul respinge, etc.

(ss) G. Slătineanu; Al. Costin.

Grefier (s) Niculescu.

OBSERVAȚIE. — Hotărârea Tribunalului Ilfov s. III și a Curței de apel s. IV din București, ce publicăm aci, sunt în afară de orice critică. Ambele instanțe spun limpede și energic că în fața interesului superior al apărării țării, orice altă considerațiune și orice alt interes trebuie să se plece.

Cazul judecat prezintă din punctul de vedere de drept un interes deosebit, fiindcă el face parte din marea problemă ce agită lumea juridică în vremurile actuale, anume:

În ce cazuri și în ce condițiuni statul poate fi obligat să acorde despăgubiri particularilor cari au suferit pagube din cauza războiului.

Despre această chestiune îmi propun să vorbesc într'un studiu viitor.

EM. DAN

REZUMATELE JURISPRUDENTEI

INALTEI NOASTRE CURTI DE CASATIE

CASATIE S. I

Recurentă Elena Chr. Marinescu și a. prin d-l avocat G. Chiriacescu.

Intimat N. Theodorescu prin d-l avocat Al. Ulvianu.

Acțiune posesorie în complângere.—**Acțiune posesorie în reintegrare.**—**In care din aceste acțiuni judecătorul poate intra în examinarea titlurilor de proprietate.**—(Art. 32 legea jud. de ocoale).

Intr-o acțiune posesorie în complângere judecătorul poate să intre în examinarea titlurilor de proprietate întrucât ar fi necesare pentru a stabili natura, întinderea și calitățile posesiei care servă de bază acțiunii. Intr-o acțiune prin care reclamantul cere numai reintegrarea sa în posesia din care a fost scos cu violență, examinarea unor asemenea titluri este inutilă, deoarece în această acțiune reclamantul nu este ținut să facă dovada unei posesiuni în condițiunile cerute de lege pentru a putea prescrie, iar judecătorul este obligat să reintegreze imediat pe cel scos din posesie cu violență.

Prin urmare, Trib. nu comite omisiune esențială și nu violează art. 32 l. j. o. când ordonă menținerea intimatului în liniștită posesiune a imobilului din care a fost scos cu violență de recurent, independent și fără a mai cerceta cui aparține proprietatea imobilului (Cas. s. I, decizia No. 700 din 8 Dec. 915, prin care s'a respins recursul făcut contra sentinței Trib. Ilfov secția I, No. 150/915).

CASATIE S. II

Recurent Gheorghe Bara prin d-l avocat C. Algiu.

Intimați Iulian Piatcovschi și Andriș Kiss prin d-l avocat G. C. Cristescu.

Cesiune.—**Momentul când e opozabilă terților.**—**Înțelesul cuvântului terții.**—(Art. 1393 c. civil).

1. După art. 1393 c. civil, cesionarul nu poate opune dreptul său la o a treia persoană decât după ce a notificat debitorului cesiunea, sau în lipsă de notificare, cesiunea a fost acceptată de debitori printr'un act autentic.

Motivul acestor formalități speciale fiind organizarea unei oarecare publicități, fără de care terții nu ar putea avea nici o cunoștință despre cesiune, și ar putea fi ușor înșelați, cum și de a da siguranță și stabilitate convențiunilor translativ de drepturi mobiliare, de aci rezultă că modurile indicate de art. 1393 c. civil, nu pot fi suplate prin alte formalități.

Prin cuvântul «terții» în această materie, se înțeleg toate acele persoane cărora cesiunea le aduce un prejudiciu, prin urmare și creditorii cedentului chiar posteriori cesiune. (Cas. II, decizia civilă No. 251 din 12 Octombrie 1915, prin care s'a respins recursul făcut contra sentinței No. 563/915 a Tribunalului Comercial Ilfov s. II).

Recurent Gh. D. Ionescu.

Ministerul public prin d-l Procuror M. Vidrașcu.

Distrugere de hotar.—**Dacă instanța represivă poate suspenda procesul penal, până la rezolvirea chestiunii proprietății de către instanțele civile?**

2. Pe baza principiului general de drept după care judecătorul acțiunii este și judecătorul excepțiunii, judecătorul investit cu pînina penală este în drept să rezolve pe cale incidentală ori-ce chestiune civilă invocată ca mijloc de apărare, afară de cazul prevăzut de art. 299 și 300 din codul civil, care oprește tribunalele de represiune să judece delictele privitoare la starea civilă mai înainte ca tribunalele civile să fi rezolvit în mod definitiv chestiunea stărei civile în discuțiune. Aceste texte de lege, în adevăr, consacră tocmai singura excepțiune de la acel principiu general de drept.

Astfel fiind, proprietatea locului și a liniei de hotar, unde se pretinde că s'a săvârșit un delict de distrugere, invocată ca mijloc de apărare în procesul penal, trebuie cercetată și hotărâtă de instanța penală investită cu judecarea procesului penal pentru distrugere, de oare ce legea nu cere să se stabilească judecătorește dreptul de proprietate asupra hotarului distrus, ci să se constate că semnele ce au fost distruse sau degradate au servit drept hotar despărțitor între proprietăți, chestiune de fapt care este cu totul independentă de chestiunea proprietății (Cas. s. II decizia penală No. 2516 din 19 Octombrie 915, prin care s'a casat cartea de judecată No. 330/915, a judecătoriei ocolului Clejani Vlașca).

CASATIE S. III

Recurenta Administrația Financiară a Capitalei prin d-l avocat M. Paraschivescu.

Intimat D-r I. Goilav prin d-l avocat V. Raftiu.

Contribuțiuni directe.—**Evaluarea unui imobil cu ocazia așezării patentei proporționale.**—**Dacă această evaluare poate constitui lucru judecat pentru fonicar.**

Evaluarea unui imobil făcută pentru impunerea la patentă nu poate avea autoritate de lucru judecat atunci când este vorba de așezarea impozitului fonicar a imobilului, de carece nu este identitate de obiect, fiind vorba de stabilirea unui alt impozit. (Cas. III, decizia fiscală No. 606 din 4 Noembrie 1915, prin care s'a casat decizia No. 45/915 a Comisiei de apel din Capitală).

Rugăm stăruitor pe onorații noștri abonați din provincie ca abonamentele datorite să le achite prin mandat postal direct la Redacția ziarului *Curierul Judiciar*, pe numele d-lui Codreanu, proprietarul ziarului, singurul în drept a face încasările, sau la prezentare redactorului nostru d-l Ion Baciu sau incasatorului D. Niculescu, legitimați cu autorizație specială în schimbul numai a chitanțelor cu stampila ziarului, ce vor liberă din registre cu matcă, iar cei din capitală să plătească ea și până acum, vechiului nostru incasator C. Petculescu.